

HARTENDIEF

Dat de werkelijkheid de fictie vaak overtreft, blijkt eens te meer in *The Duke*, een tragikomedie over een kunstroof die in 1961 Engeland op zijn kop zette. In de hoofdrol herken je Jim Broadbent, onder meer bekend van *Gangs of New York*, *Iris* en twee Harry Potter-films. In de zwanzang van *Notting Hill*-regisseur Roger Michell staat de oude rot eindelijk eens helemaal in de spotlight. **RUBEN NOLLET**

In 1961 had de Britse overheid groot nieuws: ze had ervoor gezorgd dat het portret van de Hertog van Wellington, geschilderd door de Spaanse meester Goya, in het land zou blijven. Dat er 140.000 pond was neergeteld – bijna 2,4 miljoen euro – om het schilderij uit handen van een Amerikaanse verzamelaar te houden, was slechts bijzaak. Zolang de nationale held, die in 1814 Napoleon de genadeslag had toegebracht in Waterloo, maar in de National Gallery op Trafalgar Square bleef hangen. De consternatie was dan ook groot toen op 21 augustus van dat jaar het schilderij plots verdwenen bleek te zijn.

The Duke bleef vier jaar lang onvindbaar, tot ene Kempton Bunton uit Newcastle zich in 1965 aangaf bij de autoriteiten. De gepensioneerde buschauffeur, invalide, amateur-toneelschrijver, zelfverklaarde filosoof en fulltime voorvechter van de rechten van de man in de straat werd na een druk besproken rechtszaak veroordeeld tot drie maanden cel voor het stelen van het kader – het schilderij zelf had hij teruggeven.

‘Het personage sprak me meteen aan, vooral omwille van zijn heerlijke gevoel voor humor.’

JIM BROADBENT

JIM BROADBENT: ‘Ik had eerlijk gezegd nog nooit van de goede man gehoord, maar ik heb een excuus: ik was amper twaalf toen de zaak in het nieuws kwam. Toen ik het scenario in handen kreeg, sprak het personage me wel meteen aan, vooral omwille van zijn heerlijke gevoel voor humor.’

Dat komt vooral tot uiting in de rechtbankscènes, waarin hij zich bijna als een stand-upcomedian ontpopt. Hoe waarheidsgetrouw zijn die momenten?

‘Een deel ervan is letterlijk overgenomen uit de documenten van het hof. Voor mij waren die scènes ook aandoenlijk, want ik kon me

voorstellen hoezeer Kempton in zijn element was toen hij voor het eerst een publiek had. Daarom heb ik keihard gewerkt om zijn sappige dialect en accent onder de knie te krijgen. Die waren cruciaal om hem tot leven te wekken.’

Je won misschien wel een Oscar voor je vertolking in het dramatische *Iris*, maar humor heeft altijd een belangrijke rol in je carrière gespeeld.

‘Klopt. Als kind was ik al enorm gefascineerd door comedy. In de jaren 1950 hadden we thuis geen televisie, dus ging ik bij mijn grootmoeder naar alle komische shows kijken die werden uitgezonden. Toen ik begon als acteur, zag ik mezelf als een komiek. Ik was ervan overtuigd dat comedy de grondslag zou zijn van alles wat ik deed. Daarom dat ik zoveel zin had in *The Duke*.’

Dit werd jammer genoeg de laatste film van regisseur Roger Michell, die in september vorig jaar overleed.

Hoe zul je je hem herinneren?

‘Roger was een fantastische man om mee samen te werken. *The Duke* en *Le Week-End*, die ik in 2013 met hem heb gemaakt, waren twee van de beste filmervaringen die ik ooit heb gehad. Roger was altijd extreem goed voorbereid en wist precies wat hij wou. Hij was oprecht geïnteresseerd in mensen en hij wist hoe hij het beste uit ons kon krijgen, zonder ons ooit echt te pushen. Iedereen die ooit met hem had gewerkt, wilde dat nog eens doen. Zijn dood is een enorm verlies.’

THE DUKE SPEELT VANAF 20 APRIL IN DE BIOSCOOP